

LBRIS

We know
books

EVA CARTER

Inimă salvată

Traducere din limba engleză și note
ADINA PINTEA

LITERA
București

Ghid pentru lanțul supraviețuirii

Partea întâi

AȘA SE SALVEAZĂ O VIAȚĂ.

Imaginați-vă o încăpere în care sunt o sută de oameni: poate fi o cârciumă ticsită, plină de oameni pe care îi cunoști și care-ți sunt dragi. Unul câte unul, pe neașteptate, toți – prieteni, rude – încep să cadă la pământ. În cele din urmă, doar șase sau șapte mai rămân în picioare.

Acesta este adevărul despre stopul cardiac. Fără ajutor urgent, mai puțin de o persoană din zece supraviețuiește.

Se poate întâmpla oricui, oriunde.

Și-atunci când se întâmplă, începe numărătoarea inversă. Inima nu mai pompează sângele spre creier și corp, iar organele rămân fără oxigen.

Cu ajutorul cuiva ca tine, mult mai mulți pacienți pot supraviețui. Imaginați-vă că treizeci de persoane la care țineți se ridică înapoi în picioare și se șterg de praf, sunt vii și nevătămate, gata să se bucure de a doua șansă primită.

Oamenii simpli, ca noi, nu doctorii, se nimeresc să fie în preajmă atunci când se întâmplă ce poate fi mai rău. La birou, în parc, acasă, chiar și într-un bar.

Șansa de recuperare a unei persoane depinde de ce urmează să se întâmple, iar asta depinde de tine.

Acesta este Lanțul Supraviețuirii. Prima verigă din lanț este cea mai ușoară, dar și cea mai importantă.

Pur și simplu, recunoști semnele unui un stop cardiac și suni după ajutor.

1. Dacă vezi că cineva nu reacționează în nici un fel și nu respiră normal, sună la 112. Fiecare secundă contează.

Capitolul 1

Kerry

31 decembrie 1999

Șase minute. Au mai rămas șase minute până când o să fiu sărutată.

Trei sute șazeci de secunde și numărătoarea inversă continuă dacă nu vreau să mai treacă un an, să recunoaștem, un întreg mileniu de fapt, și să rămân singura tânără de șaptesprezece ani din Brighton care nu s-a pupat cu altă ființă umană.

Majoritatea fetelor din ultimii doi ani de liceu¹ au mers până la capăt. Îți dai seama după cum se mișcă: dansează dezlănțuit prin prundiș, poartă tocuri care se tot înfundă printre pietricele, nesigure pe picioare și sexy și...

– Ce crezi că va face implozie mai întâi, compania de gaze sau controlul de trafic aerian? mă întrebă Tim în timp ce-mi întinde o doză de cidru.

¹ În Marea Britanie reprezintă perioada de doi ani după obținerea certificatului GCSE (Certificatul General pentru Studii Secundare), în care elevii (cu vârstele între 16 și 17 ani) se pregătesc pentru examinările *A Level*, program ce se desfășoară pe durata ultimilor doi ani de liceu și în care se studiază trei sau patru materii la alegere, în funcție de preferințe, abilități și cerințele universităților la care elevul vrea să se înscrie.

Când o duc în dreptul buzelor, constat că nu a mai rămas în ea decât spuma de mere. Îmi ridic ochii spre cer.

– Poate n-ar trebui să fii atât de entuziasmat că vine sfârșitul lumii.

El zâmbește.

– Ce să fac dacă tânjesc după niște dramatism din când în când...

Mie-mi spui.

– Nu mai avem mult de așteptat și ne luăm și noi porția noastră.

Anul viitor în decembrie, pe vremea asta, o să fiu la Universitatea din Manchester. Și, indiferent cât de imposibil pare acest lucru acum, există șanse ca până atunci să fiu sărutată – poate, cu puțin noroc, chiar mai mult decât atât. Perspectiva de a-mi pierde în sfârșit virginitatea nici măcar nu este cel mai grozav lucru din anul 2000. Deoarece, într-un an, mă voi pregăti să devin doctor. Cu puțin noroc și cu întrebările potrivite la examenul de fizică, Tim va face același lucru.

– Dacă nu ne rade virusul mileniului de pe fața pământului în..., se uită la ceasul Swatch, cinci minute începând de acum. Faptul că stau în pragul dezastrului mă face să mă simt cam nesăbuit.

Nesăbuit nu este felul de-a fi al lui Tim, dar ochii îi sunt strălucitori: văd cum se reflectă în ei focurile de pe plajă aprinse de hipioți. Doar că nu sunt doar flăcările. Mai este ceva pe chipul său, o intensitate...

Rahat.

O să-ncerce să mă sărute.

Nu trebuie.

Poate nu ar fi cel mai îngrozitor lucru dacă l-am face departe de ochii lumii. Am exersat împreună cum se prinde o curea fixă și cum se bandajează o arsură, de ce nu ne-am săruta? Amândoi vrem să fim pregătiți pentru momentul când va conta cu adevărat. Repetiția e mama învățării.

Doar că eu nu cred că el se gândește la asta ca la o repetiție...

Mă trag mai în spate ca să-i fie imposibil să mă atingă și întrerup contactul vizual, zgâindu-mă cu înverșunare peste umărul lui, acolo unde Joel și amicii lui se zbenguie pe peluza luminată

de lămpile victoriene, aliniate de-a lungul promenadei. Pământul a înghețat, dar băieții nu par să fie deranjați de asta. Sunt prea ocupați să-l întrecă la alergare pe Joel, deși știu că nu vor reuși niciodată. Se mișcă de două ori mai repede, cu mingea de fotbal mereu la picior. A fost în aceeași clasă cu mine și cu Tim, dar noi am continuat studiile pentru *A Level*, în timp ce el a semnat un contract de pregătire la clubul Dolphins. Tipul e unu la un milion. Toți vor să fie ori *ca* el, ori *cu* el. Inclusiv eu. Cred că Tim e singura persoană pe care o cunosc căreia nu-i pasă de Joel din nici un punct de vedere.

– Știi, am putea da vina pe păgâni. Știi tu, pentru că au stabilit că Anul Nou ar trebui să aibă loc în decembrie, spune Tim, lansându-se într-o nouă prelegere. Las cuvintele să mă învăluie. Sau poate au fost romanii.

– Poate.

Mă mișc din nou ca să măresc distanța dintre noi. Totul trebuie să fie clar pentru Tim: este unul dintre cei mai deștepți copii din clasa a șasea, dar uneori este și cel mai profund și nu pot să-l las să se convingă că este o idee bună să mă sărute.

Sărută-mă.

Îmi imaginez cum ar fi să-i spun aceste cuvinte lui Joel. Mă iluzionez că, doar pentru o clipă, chiar ar face ce îl rog în loc să-mi rătă în față.

Pe faleza Lawns, Ant încearcă printr-o mișcare stângace să-l pună la pământ pe Joel, dar cade împleticindu-se în propriile picioare mari, iar Joel sare peste picioarele celui mai bun prieten al lui și înscrie din nou. Mingea zboară peste două tricouri Gap, întinse pe post de stâlpi de poartă.

Șase la zero pentru Joel. Am ținut scorul.

– Dar de ce nu au ales solstițiul de vară ca să marcheze începutul unui an nou?

Pe buza lui Tim mai e puțină spumă de cidru și dau să mă aplec spre el ca să i-o șterg. Dar... dacă o să creadă că flirtez?

Vreau ca lucrurile să fie din nou ca pe vremea când amândoi aveam șapte ani: când eram în curte, când eram în casă, ba la el,

ba la mine; în fiecare marți, verificându-ne unul celuilalt semnele vitale în Sala Cercetașilor. Nu-mi place deloc de noi acum: nici cum râde în hohote la glumele mele când nu sunt amuzante și nici cum îmi aruncă priviri piezișe de parcă numai acum a observat că sunt femeie.

– Solstițiul de vară ar fi fost mai potrivit pentru petrecere. Sacrificare de virgine, porci la proțap. Sau invers.

Devin așa de agitată când îi ascult monologurile complicate. Îmi imaginez că plec de lângă el. Că îmi arunc din picioare pantofii cu toc care-mi rănesc picioarele. Că mă îndrept spre terenul de joc și firele de iarbă înghețate mă înțepă ca niște săbiuțe prin colanți. În această realitate paralelă, sar pe minge ca Bambi. Înscriu. Joel o să-mi dea o îmbrățișare triumfătoare.

Louise Norman, care și-a pus aparat dentar, dar căreia, din nefericire, sârmele nu-i țin gura închisă, o să rămână cu gura căscată, uimită de îndrăzneala mea.

De *grația* mea.

M-aș mulțumi să fiu surprinzătoare. Să fiu *remarcată*. La școală, acasă, aici. Oriunde ar fi bine. Văd cu coada ochiului cum Joel aleargă. Apoi nu mai aleargă. Nu se împiedică și nici nu-și ridică brațul ca să se îndrepte sau ca să-și amortizeze căderea. În schimb, cade lat, cu fața-n jos, cu picioarele întinse. Băiatul care a căzut pe pământ.

Ceilalți joacă mai departe: lui Matt Grasul nu-i vine să creadă când intră în posesia mingii și strigă de bucurie când înscrie un gol neașteptat.

Aștept ca Joel să se ridice. Ce-și închipuie că face? Nu e un clown, ca Ant, și nu-mi vine să cred că ar risca să se rănească într-o căzătură atât de stângace. În timpul ultimului an de școală, înainte să dea lovitura cu clubul Dolphins, Joel a fost singurul dintre copiii *cool* din școală care nu a fumat și nu a băut niciodată. Și în seara asta a băut doar suc de portocale...

Ant se răsuțește pe călcâie și strigă:

– Hai, Joel, podoabă ce ești.

Când ajunge în dreptul prietenului său, îl împunge cu vârful pantofului mare și negru. O dată. De două ori. A treia oară chiar îl lovește. Joel nu se mișcă.

Certitudinea mă lovește ca fulgerul. Arunc doza de cidru din mână, Tim bate câmpii în continuare despre originile satanice ale ritualurilor și, deși intenționez să merg în direcția în care e, picioarele mele au alte idei.

Alerg pe Lawns și-mi vine să-mi dau cu pumnii în cap că mă dau de gol, dar nu mă pot opri. După ce am ținut secretă pasiunea mea pentru el aproape șapte ani, sunt pe punctul să mă trădez. Grăbesc pasul. Aproape am ajuns.

Simt că mi se taie respirația când văd că Joel nu se clinește. Cealalți băieți se învârt în jurul lui, strigând la el să se ridice. Ant se încruntă și când intru în mijlocul lor privirile ni se întâlnesc. Mă pregătesc să fiu luată peste picior... Ant mă mai tachina din când în când în timpul școlii... dar observ că toți sunt panicați.

– Ce e cu el? întrebă Ant.

– Se prostește, răspunde unul dintre băieți.

Mă așez în genunchi lângă Joel. Iarba îmi înțeapă tibia.

– Nu, nu se prostește. Vocea mea puternică îi surprinde pe toți. Faceți liniște. Trebuie să ascult, să verific cât de des respiră.

Dacă respiră.

ABC. Îmi vin în minte primii pași pe care trebuie să-i facă cei care acordă primul ajutor și mă liniștesc. Am fost pregătită pentru asta. Mă aplec și mă apropiu de fața lui Joel. Dacă doar și-a pierdut cunoștința, ar trebui să-i simt căldura respirației. Dar în afară de mirosul dulce al sucului de portocale nu simt nimic.

Pasul unu, verificarea căilor respiratorii. Îi ridic bărbia și simt cu vârful degetelor barba țepoasă. Îi depărtez buzele fără să mă mai uit la el ca la băiatul de care sunt îndrăgostită, ci, mai degrabă, ca la un puzzle pe care trebuie să-l rezolv. Nu pare să-i blocheze nimic gâtul. Ar trebui să respire.

– Ant. Trebuie să-l mutăm pe spate.

Joel e greu. Greu ca un cadavru. Dar în timp ce ne luptăm să-l mutăm, mă simt puternică. Joel stă pe o parte pentru o clipă înainte să cadă înapoi pe iarba cu un plescăit dezgustător.

– Vezi ce facil spune Matt Grasu! Picioarele lui sunt asigurate pentru zece mii fiecare.

O să valoreze o ceapă degerată dacă e mort.

Pasul doi, respirația. Pieptul nu i se mișcă. *Nimic* nu se mișcă. Timpul a încetinit, dar gândesc mai rapid și mai clar ca niciodată până acum.

Îmi ridic privirea.

– Unul dintre voi trebuie să fugă la cabina telefonică și să sune la 112. Chemați o ambulanță. Spuneți-le că nu respiră. Spuneți-le să vină repede.

Cei cinci băieți stau cu gurile căscate de parcă aş vorbi într-o limbă străină.

– Paddy, du-te tu.

Ridică din umeri și lovește cu piciorul în pământ, nehotărât dacă să facă ce îi spun sau nu și să riște apoi să fie bătaia de joc a tuturor restul anului.

– Vorbesc serios. Du-te *acum*. Mă întorc și îi așez lui Joel mâinile lungi și slabe pe lângă corp. Fugi. Și Matt, du-te și stai lângă șosea. Încearcă să faci semn unei mașini de poliție.

După ce ei fac tot ce le-am spus, rămânem cu toții șocați.

– Tim, strig.

Vine în față dând din coate. În timp ce trag de tricoul lui Joel ca să-i eliberez pieptul, aștept ca Tim să îngenuncheze lângă mine și să preia acțiunea. În timpul exercițiilor, mereu se luptă să intervină. Dar când îmi ridic privirea, observ că nu face decât să se uite fix la mine. Nu am timp să încerc să înțeleg de ce.

Pasul trei este pentru... circulația sângelui.

Chiar o să fac asta?

Nu e nimeni altcineva.

– Spune-le tuturor să se îndepărteze, îi spun lui Ant în timp ce mă trag mai aproape de Joel până când genunchii îi ating brațul.

Pielea lui măsliniu-aurie e acoperită de un strat subțire de transpirație. Încerc să găsesc cel mai bun loc între coaste; mâinile mele străvezii arată ca cele ale unei fetițe în comparație cu pieptul lui lat. Unghiile mele sunt neîngrijite și roase. Mă copleșește

îndoiala. Nu se poate să moară. Din clipă în clipă o să sară în picioare. O să mă ia peste picior. Voi rămâne pentru totdeauna fata care a căzut în plasa glumelor proaste ale lui Joel. Dar când îmi cobor privirea și trec de bust, observ o pată închisă la culoare în dreptul șlițului. Apoi simt izul înțepător de urină și îmi dau seama că nu este o glumă.

– Te rog, Ant, nimeni nu trebuie să vadă asta. Trimite-i de-aici.

– Hei, gașcă, plecați de-aici. Faceți-i loc fetei.

Îmi pun mâna dreaptă peste cea stângă și apăs. Nu. Prea precaută. Manechinul de plastic pe care îl folosim ca să învățăm sare întotdeauna spontan în sus și în jos. Coastele și mușchii lui Joel par să-mi opună rezistență.

O fac din nou. Cu mai multă putere. Nu se întâmplă nimic. Trebuie să fiu mai brutală. A treia oară pare să fie mai bine. Fac ce am fost învățată să fac, ascultându-mi cu atenție vocea în timp ce număr cu voce tare.

– Unu și doi și trei și patru și cinci și șase și...

Ne-au învățat ritmul corect și susținut cu ajutorul cântecului pentru copii *Nellie Elefantul*, dar acum ritmul cântecului de grădiniță pare inoportun. Mai dezinvolt, de la capăt. Mucaliții din programul de tineri voluntari de la ambulanță încercau să găsească cele mai nepotrivite cântece care să aibă același tempo.

– *Stayin' Alive*.

Îmi repet în minte versurile ca să cronometrez ce fac, dar sunt atât de nepotrivite că îmi provoacă greață. Am impresia că mâinile mele nu au forța violentă de care este nevoie ca să pună rapid în mișcare sângele în corpul athletic al lui Joel. S-a fracturat o coastă? Va fi teribil de învinețit când se va trezi.

Dacă se trezește.

Nu suntem în filme. Rareori supraviețuiește cineva în viața reală. Nu trebuie să gândesc așa. Trebuie să apăs cu mai multă putere. Să încerc cu un alt cântec.

– *Another One Bites the Dust*. Dar versurile acestuia sunt și mai crude.

Paisprezece, cincisprezece, șaisprezece, șaptesprezece...

Îmi dau seama că îmi țin respirația. Încerc să trag cât mai mult aer în piept ca să i-l dau lui Joel.

Douăzeci și opt, douăzeci și nouă, treizeci.

Îi ridic capul spre spate, pielea netedă de pe gât îi este bine întinsă și caldă încă. Îi prind nasul între degete la fel de tare cum am învățat să țin nările manechinului de plastic, ca să opresc oxigenul prețios să iasă.

Mă aplec. Îmi lipesc buzele de ale lui. În apropiere aud un chiot, apoi o rafală de fluierături și strigăte entuziasmate. Undeva în Brighton explodează artificii. E anul 2000.

Simt gust de suc de portocale. Mă uit în jos în stânga, la corpul lui Joel, așteptând să i se ridice pieptul, să i se umple plămâni cu aer. Și mă rog, cu toate că împreună cu Tim am dezbătut îndelung acest subiect și nu suntem siguri că Dumnezeu există, ca acest lucru odios și primitiv pe care-l fac să fie suficient, în ciuda așteptărilor.

Capitolul 2

Tim

1 ianuarie 2000

Nu pot să mă mișc.

O privesc încremenit pe Kerry cum stă în genunchi, în iarbă, lângă Joel, și știu că are nevoie de mine, amândoi au nevoie de mine, dar nu pot să mă mișc. *Nu* intra în panică. Fă o evaluare inițială: Pericol? Nu există nici unul. Reacție la stimuli? Reacționez, pot să respir, nu sunt rănit. Dar nu mă pot mișca nici de-al naibii. Ce-i cu mine? Nu am suferit vreo sincopă, pentru că dacă aș fi leșinat, aș fi zăcut întins lângă Joel, dar sunt în poziție verticală. În jurul meu, lumea e în mișcare, la fel ca înainte de miezul nopții. Luminile de la semafor se succed în ordine, muzica răsună din cluburi, pe cer nu e nici urmă de resturi de avioane în flăcări. Și cu asta s-a cam terminat și cu Armageddonul...

Iar Kerry îi face lui Joel resuscitare cardio-pulmonară. Dar eu nu pot să mă mișc. De ce? Gândește, Tim.

Semne și simptome. Nu este paralizie generală pentru că pot să respir și să înghit, să îmi simt corpul din vârful degetelor de la

mâini până la degetele de la picioare. Așa că, probabil, nu este nici atac cerebral – și nici leziune a coloanei vertebrale.

Virusul mileniului trebuia să aducă sfârșitul lumii, în schimb eu sunt defectiunea. Ar fi trebuit să fiu *eu* cel care face compresiile și respirațiile salvatoare. Poate Kerry e mai deșteaptă decât mine la ore, dar întotdeauna e pe locul doi, după mine, în concursurile de prim ajutor ale cadetilor. E mult prea repezită, ceea ce poate duce la erori cu efecte catastrofale, pe când eu analizez întotdeauna cu eficiența capului limpede. De aceea ea ia medalia de argint, iar eu iau aurul. Am ajuns chiar și în finala pe țară.

Dar corpul nu mă lasă să fac nici o mișcare. Îmi simt picioarele ca de plumb. Parcă trăiesc un coșmar. Transpirația mă furnică la subsuori și în zona inghinală. Simt că miros ceva mai nasol. Am făcut pe mine sau mirosul vine de la Joel?

Chiar și când încerc să deschid gura, să strig după ajutor, fălcile par să-mi fie blocate. Dar poate că e un lucru bun. Nu trebuie să atrag atenția asupra mea și nimeni nu trebuie să vadă cum am rămas stană de piatră, cu atât mai puțin Kerry. În plus, nu trebuie deranjată. Nimic nu este mai important decât ce face ea acum.

Capitolul 3

Kerry

Când mă pregătesc pentru următoarele respirații de salvare, o horcăială oribilă se aude din gâtul lui Joel. Parcă e un sunet scos de un animal, nu de un om.

– Joel, Joel, te trezești? Mă auzi?

Opresc compresiile, dorindu-mi să văd cum i se umflă cutia toracică de una singură și el deschide ochii și mă dă la o parte.

Nu se întâmplă nimic.

Îmi amintesc ceva ce ne-a spus instructorul de prim ajutor. Respirația agonizantă este un semn că creierul moare din cauza lipsei de oxigen.

Reîncep compresiile.

Câteva fete adunate în jurul nostru încep să plângă. În depărtare, pe Promenadă, hipioții bat din tobe și cântă, iar artificiile umplu cerul de scânteii pline de culoare. Asta, dacă nu cumva preziziunile lui Tim s-au împlinit și, de fapt, sunt avioane care cad din cer.

– Ce-i face Kerry? Nu e doctor încă, nu-i așa? o aud pe Louise Norman întrebând sâsâit pe cineva.

– Joel a murit? întrebă altă fată.

– Nu te prosti, spune Ant. Acum câteva clipe alerga cu mingea. Bineînțeles că nu e mort.

Doar că Ant s-ar putea să se înșele. Joel nu pare să fie mort... încă.

Dar, dacă am dreptate, inima lui s-a oprit, ceea ce înseamnă că mâinile mele sunt singurele care îi mențin sângele în mișcare, respirația mea, singura lui sursă de oxigen.

Este imposibil să fie suficient. Nu aud nici o sirenă, dar iarba din jurul meu își schimbă culoarea: albastru, portocaliu, albastru, portocaliu. Ritmul luminii intermitente mă derutează, mă scoate din ritm, așa că mă întorc la *Nellie Elefantul* și apăș, apăș, apăș...

Pentru prima dată, brațele mele sunt obosite. Când ajung la treizeci de compresii și mă aplec ca să-i dau lui Joel încă o respirație salvatoare, îmi dau seama cât de neregulată a devenit a mea. Dar epuizarea nu este o scuză.

Îmi lipsesc din nou buzele de ale lui Joel. Expir. Îmi joacă imaginația feste, sau fața lui este mai rece?

– Kerry. Ascultă-mă. Preiau eu compresiile după două respirații ale tale.

Vocea lui Tim.

Unde naiba ai fost până acum?

Nu-mi ridic privirea. Nu pot întrerupe ciclul. Fiecare secundă contează.

Îmi ridic capul după respirațiile salvatoare, corpurile ni se ating și Tim se strecoară în poziție. Ca și mine, este surprins de cât efort este nevoie ca să apese cu forță în jos cutia toracică. Apasă cu putere o dată. *Nu e suficient de tare.* Oare am greșit că l-am lăsat pe Tim să-mi ia locul? Apasă a doua oară.

– Băieți, faceți loc. Lăsați-ne să trecem.

O voce de bărbat obosit de viață. Cu coada ochiului observ strălucirea de lămâie a jachetei fluorescente. Cred, sper că este paramedic.

– Ce avem aici? Încă unul care a băut prea mult și ne cheamă în noaptea de Anul Nou sau... Paramedicul se oprește brusc. Mă uit la el exact în momentul în care expresia de pe chipul său arată că înțelege.

– Jeff! Răcnește. Cred că avem un stop cardiac. Adu defibrilatorul.

înțelege.

- În regulă, amice, îi spune paramedicul lui Tim. Ai făcut o treabă extraordinară. Ai pregătire pentru acordarea primului ajutor, nu-i așa?

Pentru că Tim nu-i răspunde, vorbesc eu în locul lui.

- Este cadet la Saint John¹... La fel ca mine. Pacientul... noi credem... că e în stop cardiac. Vorbesc de parcă am alergat la maraton. Și-a pierdut cunoștința... Îmi amintesc artificiele. Chiar înainte de miezul nopții. I-am făcut... câte două respirații gură la gură la fiecare... treizeci de compresii toracice.

Paramedicul încuviințează dând din cap.

- Foarte bine, drăguță, faceți loc acum să ne facem treaba.

Nu mai am nici un strop de putere ca să mă mișc.

- Pacientul se numește Joel. A început și Tim să vorbească, cu o voce care imită tonul calm folosit de paramedic. Are șaptesprezece ani. E la începutul carierei de fotbalist profesionist la clubul Dolphins. Cel puțin, a fost.

Bărbatul tresare.

- În regulă. Numele meu e Roger. Tu cine ești?

- Tim.

- Foarte bine, Tim. Preiau eu după următoarele cincisprezece compresii toracice. Colegul meu, Jeff, aduce un defibrilator din ambulanță. Ai făcut o treabă minunată.

Roger îmi aruncă o privire grăbită când își face loc între mine și Tim. Mă trag înapoi și paramedicii preiau resuscitarea. Tim pare lovit de bombe, deși a făcut resuscitare mai puțin de un minut. Eu am făcut zece minute, poate chiar mai mult. Simt o mână care mă ajută să mă sprijin și să mă ridic.

- O să fie bine? Mâna lui Ant este puternică, dar vocea abia i se aude. Kerry?

Sunt surprinsă că-și amintește numele meu adevărat, după ce ani de zile mi-a dat numai porecle nesuferite.

- Sper.

¹ Saint John Ambulance, organizație cu sediul în Marea Britanie și cu peste 200 de sedii pe teritoriul țării, care organizează cursuri de acordare a primului ajutor.